

Ige: Zsolt. 77

Bevezetés:

Mit láttunk 2009-ben a világban, Magyarországon, városunkban, egyéni életünkben? Láttunk erkölcsi, gazdasági, politikai válságot, bajokat, járványt, adóterheket, sokan gyászt, betegséget, munkanélküliséget, kilátástalan helyzetet az egészségügyben, mezőgazdaságban, vagy éppen gyülekezetünkben... Sajnos sok olyan esemény vett körül minket, amelyek okot adtak panaszra.

1. Panaszra, csüggedésre okot adó körülmények –(Jelen)

A gondok még néha éjjel sem hagytak minket nyugodtan aludni. „Szemeimet nyitva tartod, szótlanul hánykolódom”(5. vers) A zsoltáros is ezt élte át, amikor megszületett ez az imádság a babiloni fogság időszakában. Isten felé nyújtja kezét, Őt „keresi”. Nem nyújthatja kezét a templom felé (Zsolt 28:2), mert a templom elpusztult. Ha a jelenre nézett, csak azt tudta mondani: „Uram, Istenem itt baj van. Nem látok kiutat.” Arra is gondolt, hogy Isten elnémult talán. De nem hagyta abba itt az imádságot.

2. A csüggedésből az emlékezésen át lehet kijutni-(Múlt)

Gondolatai a régi idők felé sodródtak. „Gondolkodom a régi napokon, a hajdani esztendőkön.”(6. vers). Visszaemlékezik az Isten csodáira, szabadítására. Ez nem „nosztalgia”. Nem úgy emlékszik vissza a régi szép időkre, hogy „bezzeg, amikor fiatal voltam”, vagy „amikor még minden rendben volt”. Nem egy hamis, műltszépitő ködön át néz vissza. Azt idézi fel, amit eddig rajta és népén tett az Úr. Miként igazgatta népe életét az ősatyák idején, hogyan hozta ki őket a rabszolgaságból, hogyan verte meg ellenségeiket, hogyan védelmezte őket a csapásoktól (12-13. vers). Elkezd Isten jóságán gondolkodni.

Így nagyszerű élni! Így jó ezt a mögöttünk levő esztendőt befejezni. Emlékezni az Úr tetteire, visszagondolni csodáira. Gyakran éppen arra emlékszünk, amit el kellene felejtünk – csalódásokra, sérelmekre, tévedésekre – és azt felejtjük el, amire emlékeznünk kellene: győzelmeket, sikereket, áldott időszakokat.

A Biblia több helyen is beszámol arról, hogy Isten népe gyakorolta az emlékezést úgy is, hogy „emlékoszlopot” emelt. (Pl. 1Sám. 7:12, Józs. 4:1-9) Ezek az építmények azt a célt szolgálták, hogy emlékeztessék az embereket az Istentől kapott egyedülálló győzelmekre. Valahányszor csak elhaladtak ők, vagy fiaik ezek mellett, mindig eszükbe jutottak Isten hatalmas tettei. Az esztendő utolsó napja legyen nekünk ilyen emlékoszlop állítás, amikor együtt és egyénileg is időt szánunk arra, hogy megemlékezzünk győzelmeinkről, és mindarról, amit Isten elvégzett rajtunk és általunk.

Emlékezzünk bátran a tetteire, mert ez a leghatásosabb módja hitünk erősítésének. (Öngyilkos jelölt története. Megtanulta, hogy a hálás emberek boldogok.)

Emlékezzünk vissza, amikor Isten megmutatta a kiutat egy totálisan reménytelen helyzetből! (Pl. Az idők teljessége.) Emlékezzünk arra, amikor teljesen magányosak voltunk, Ő pedig állított mellénk valakit! Elevenítsük fel, hogy hogyan gyógyított meg bennünket, vagy egyik ismerősünket. Gondoljuk meg, hogy hogyan óvott a viharban, vagy hogyan vezetett döntéseinkben. Gondoljuk meg, hogy hányféle módon áldotta meg gyülekezetünket. (Utalás az óévkor elhangzó gyülekezeti statisztika adataira.) Gondolkozzunk az életünkben végbement nagy győzelmeken, nem várt sikereken, azokon a helyzeteken, amikor tudtuk, hogy Isten avatkozott a körülményekbe. Ha ez az év talán egyeseknek nem is hozott sok ilyen alkalmat, akkor azok engedjék messzebb az emlékezetüket. Jusson eszükbe gyermekeik világra jötte, vagy, amikor társra találtak, vagy amikor Isten állást adott nekik...Soroljuk bátran Isten elé ezeket. A zsoltáros is ezt tette: „Végiggondolom minden tettetted.” Ha kevés sorolnivalónk lesz, az csak azért van, mert nem figyeltünk eléggé Isten munkájára az életünkben.

3. Megerősödött hitre jutás-(Jövő)

Ha tudatosan bennünk Isten jósága, akkor elhallgat bennünk a panasz és soha nem törnek fel bennünk olyan kérdések, hogy: Kiszabadulok-e valaha ebből a zűrzavarból, válságból? Fog-e Isten munkálkodni az életemben? Helyette tudni fogjuk azt, hogy ha egyszer már ezt megtette értünk, akkor képes rá, hogy újra megtegye. Ha állandóan az jár az eszünkbe, hogy mennyire jó hozzánk Isten, akkor megszűnik az ajkunkon a panasz, és Isten kegyelméről fogunk beszélni, és nem csúszunk vissza a hitetlenségbe. „*Szent a Te utad Istenem*”- az ő tiszta, szent és kegyelmes jelenlétében élhetünk.

Ennek a zsoltárnak azt a találó címet adták a fordítók, hogy: *A csüggedéstől a hálaadásig*. Amíg a zsoltáros imádságban feleleveníti Isten jóságát, addig kilábal a vereség és csüggedés állapotából. Az esztendő fordulóján a legjobb, amit tehetünk, ha mi is emlékezünk az Úr tetteire.

Bátorítom a gyülekezetet arra, hogy fogjanak az újévben egy füzetet, és amikor valami olyan történik velünk, amiről tudjuk, hogy Isten cselekedete, írjuk le! Ha kaptunk egy Igét, ha nyitott egy lehetőséget, ha Isten megszólított minket, ha új erőt adott, egy találkozást hozott... Ne csak a nagy jelentőségű dolgokat, írjuk le! Azokon a napokon, amikor szomorúak, csüggedtek leszünk, akkor vegyük elő. A csüggedéstől a boldog életig a hálaadáson keresztül vezet az út. Tapasztaljuk meg ezt az Újesztendőben is.

Lomentné Szopkó Tünde református lelkész